שני לוחות הברית — בית המקדש

וזה לשון הרמב"ן בפרשת כי תשא (ל, יג), הטעם אצלי במה שרבותינו קוראים לשון התורה לשון הקודש, שהוא כך מפני שדברי תורה והנבואה וכל דברי קדושה כולם בלשון ההוא נאמרו, והנה הוא הלשון שהקב"ה יתברך שמו מדבר בו עם נביאיו ועם עדתו, אנכי ולא יהיה לך ושאר דברות התורה והנבואה, וכן נקרא בשמותיו הקדושים אל אלקים צבאות ושדי ויו"ד ה"א והשם הגדול המיוחד, ובו ברא עולמו וקרא שמות שמים וארץ וכל אשר בם, ומלאכיו וכל צבאיו לכולם בשם יקרא, מיכאל וגבריאל בלשון ההוא, ובו קרא שמות לקדושים אשר בארץ אברהם יצחק ושלמה וזולתם. והרב אמר במורה נבוכים (ח"ג פ"ח), אל תחשב שנקרא לשונינו לשון הקודש לגאותינו או לטעותינו, אבל הוא כי זאת הלשון קדושה לא ימצאו בה שמות לאבר הבעילה בזכר או בנקבה, ולא לטפה ולשתן ולצואה, רק בכינוי. ואל יטעה אותך שגל, כי היא האשה המזומנת למשגל, ואמרו (דברים כח, ל) ישגלנה על פי מה שנכתב עליו, ופירושו יקח אשה לפלגש:

והנה אין צורך לטעם הזה, כי הדבר ברור שהלשון קודש קדשים הוא כמו שפירש. והטעם שהזכיר, על דעתי אינו אמת, כי מה שיכנו ישגלנה ישכבנה יורה כי משגל שם עצם לבעילה, וכן יכנו (מל"ב יח, כז) לאכול את חוריהם, כי הוא שם מגונה. ואם מפני טעמו של הרב היה קורין לו לשון נקיה כענין ששנינו (סנהדרין פ"ח, א) עד שיקיף זקן התחתון ולא העליון אלא שדברו החכמים בלשון נקיה, ואמרו (בראשית לט, ו) כי אם הלחם אשר הוא אוכל לשון נקי, וכן במקומות רבים, עד כאן לשון הרמב"ן:

ואיני מבין דברי הרמב"ן, כי הוא לא תירץ רק למה אנו קורין לשוננו לשון הקודש, ואמר מפני שכל דברי קדושות נאמרו בלשון זה. אבל עדיין הקושיא במקומה עומדת למה באמת בחר השם יתברך בלשון זה וקידש אותו: